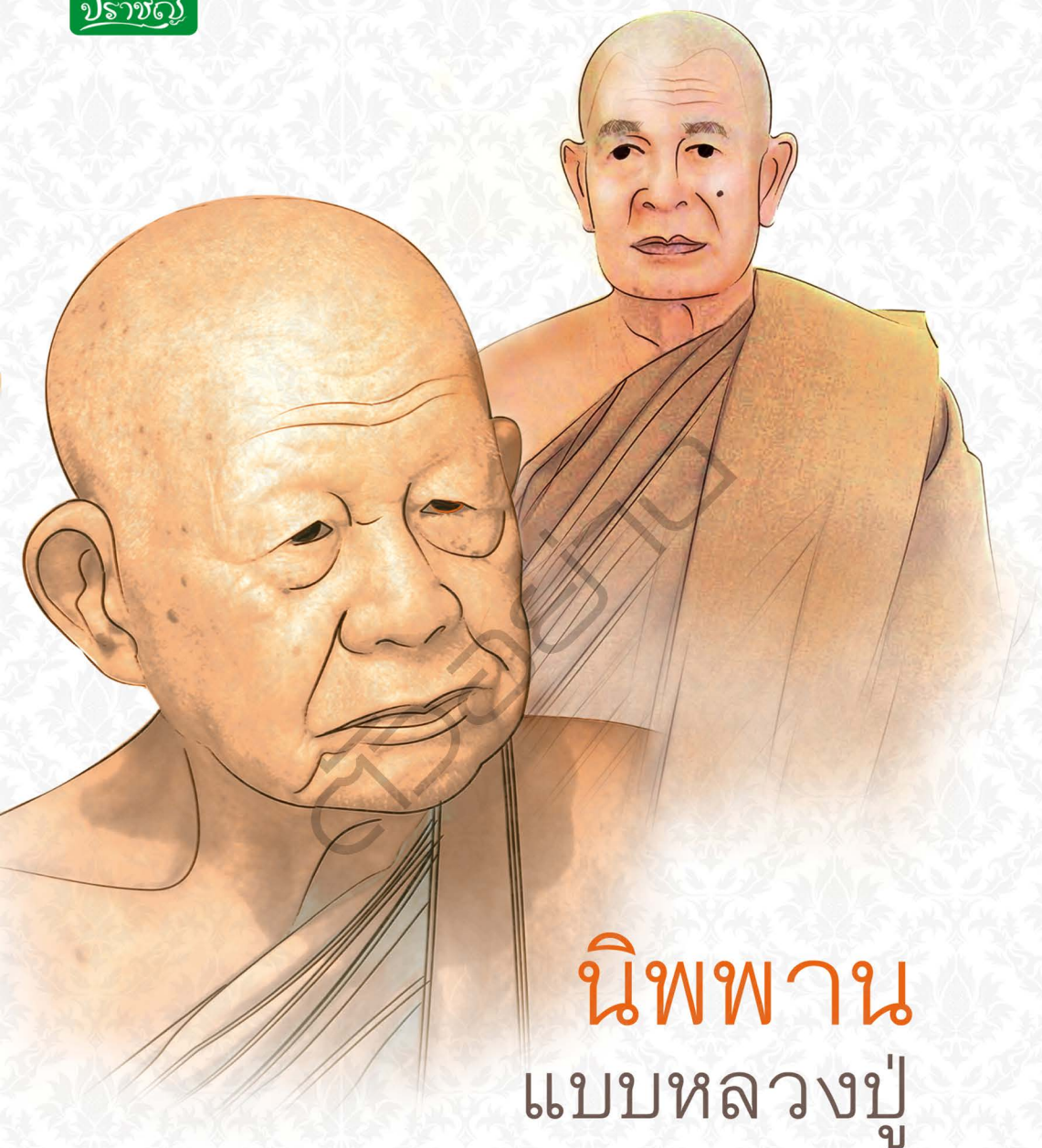

นิพพาน แบบหลวงปู่

นิพพานมีอยู่จริง...เป็นสิ่งที่หลวงปู่สัมผัสแล้ว

อ. อธิติเวช

ตัวอย่าง

สำนักงาน
ประจักษ์

นิพพานแบบหลวงปู่

อ.อิทธิเวที

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

อ.อิทธิเวที

นิพพานแบบหลวงปู่.-- กรุงเทพฯ : ปราชญ์, ๒๕๕๕.

๑๗๖ หน้า

๑. สงฆ์--ชีวประวัติ. ๒. นิพพาน. I. ชื่อเรื่อง.

๒๕๕๕.๓๐๙๒๒

ISBN : ๙๗๘-๖๑๖-๗๕๗๒-๙๒-๕

จัดพิมพ์โดย

ปราชญ์ ปราชญ์ สำนักพิมพ์

บริษัท เพชรประกาย จำกัด

๘ อาคารเพชรประกาย ถนนรามอินทรา

แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ ๑๐๕๑๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๙๑๗ ๙๙๕๕ # ๒๐๔ โทรสาร ๐ ๒๙๑๗ ๙๕๗๒

พิมพ์ที่

บริษัท คอนเซ็ปท์พริ้นท์ จำกัด

๔๒ ซอยจันทน์ ๔๓ แขวง ๓ ถนนจันทน์

แขวงทุ่งวัดดอน เขตสาทร กรุงเทพฯ ๑๐๑๒๐

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จตุรพักตรพิมาน

ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี ๑๑๑๓๐

โทรศัพท์ ๐ ๒๔๒๓ ๙๙๙๙ โทรสาร ๐ ๒๔๔๙ ๙๕๖๑-๓

Homepage : <http://www.naiin.com>

ราคา ๑๕๐ บาท

สำนักพิมพ์

ปราชญ์

รื้อบรูสู่ปัญญา ด้วยปรัชญาแห่งปราชญ์

ประธานที่ปรึกษาการศึกษา

ที่ปรึกษาสำนักพิมพ์

ที่ปรึกษากฎหมาย

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ

บรรณาธิการ

ผู้เขียน

ศิลปกรรม

ออกแบบปก

เผด็จ ฐิติปาน (พญาไม้)

ไพวงษ์ เตชะณรงค์

พล.ต.ท.ภาณุ เกิดลาภผล

พล.อ.ต.ภูริทัต จันทร์แก้ว

พ.อ.ม.ล.ภาณุ พ.ภาณุมาศ

เอนก หุตังคบดี

ปรีชา บุญยกิจดา

ชนินทรวิชัย สานุรักษ์ (น.บ.)

ราช รามัญ

อณูญน เชื้อไทย

ภักจิรา พุการร

นันทิชา อัยลา

อ.อิทธิเวท

บริษัท คีย์ ริชเนสส์ จำกัด

บริษัท คีย์ ริชเนสส์ จำกัด

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามทำการลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ

นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก ปราชญ์ สำนักพิมพ์

ที่ พ ๘๐๘/๒๕๕๑

สำนักเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช
วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร

๑๒ พฤตจิกายน ๒๕๕๑

เรื่อง จัดตั้งปราชญ์สำนักพิมพ์เพื่อเผยแพร่สื่อหนังสือธรรมะทุกรูปแบบ

เจริญพร นายมานพ เชื้อไทย บรรณาธิการปราชญ์สำนักพิมพ์

อ้างถึง หนังสือ ลงวันที่ ๑๐ พฤตจิกายน ๒๕๕๑

ตามหนังสือที่อ้างถึงแจ้งว่า ได้จัดตั้งปราชญ์สำนักพิมพ์ขึ้นเพื่อจัดพิมพ์หนังสือธรรมะทุกรูปแบบออกเผยแพร่ทั้งแบบแจกฟรีและจัดจำหน่าย เพื่อเป็นการจรรโลงพระพุทธศาสนาอีกทางหนึ่ง รายละเอียดแจ้งแล้วนั้น

ในการนี้ อาตมภาพพระเทพสารเวที ผู้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการสมเด็จพระสังฆราช ในนามสำนักเลขานุการสมเด็จพระสังฆราช ขออนุมัติทนายอำนวยการให้เจริญ รุ่งเรือง สำเร็จลุล่วงไปตามประสงค์ เพื่อรับใช้ประเทศชาติบ้านเมือง และสังคมสืบไป

ขออำนาจพร

(พระเทพสารเวที)

ผู้ปฏิบัติหน้าที่เลขานุการสมเด็จพระสังฆราช

คำนำ สำนักพิมพ์

นิพพาน คือ การหลุดออกจากวัฏฏะแห่งกองกิเลส หลวงปู่ทั้งสองซึ่งเป็นศิษย์ของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตโต ท่านเป็นพระที่ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมาตลอดทั้งชีวิต มีบาตรเป็นทอง มีจีวรเป็นปีกอยู่ตามป่าเขาลำเนาไพร ไร่เรื่องโลก ๆ มุ่งแต่เรื่องที่เป็นธรรมเป็นวินัยเหมือนพระดีทั้งหลายเขานิยมกัน

รูปแบบการนิพพานของบุคคลแต่ละคนนั้นย่อมแตกต่างกัน ออกไปว่าจะไปนิพพานแบบไหน เพราะทุกอย่างอยู่ที่วาสนาและกรรมของแต่ละบุคคลด้วย แม้วิธีการต่างกันแต่ผลสุดท้ายที่ได้รับย่อมเหมือนกัน คือ การหลุดพ้น

นิพพานแบบหลวงปู่

จึงเป็นอีกเล่มที่ปราชญ์สำนักพิมพ์ภูมิใจนำเสนอ

.

ราช รามัญ
บรรณาธิการ

คำนำ ผู้เขียน

วงการพระภิกษุสงฆ์ในพระพุทธศาสนาทุกนิกายต่างยอมรับและยกย่องให้หลวงปู่มั่น ฐิตัตตเถร เป็นพระสุปฏิปันโน ผู้ประเสริฐด้วยศีล สมาธิ สติ ปัญญา นิพพาน

ยุคหลวงปู่มั่นเป็นยุคบุกเบิกในกรรมฐานอย่างจริงจังด้วยการเดินทางท่องเที่ยวแสวงหาที่สงบเจริญภาวนาตามป่าตามเขาที่เต็มไปด้วยอันตรายในทุกย่างก้าว อุปสรรคดาหน้าเข้ามาทุกรูปแบบแต่ท่านหาได้ท้อถอยไม่

แล้วท่านก็สามารถผ่านทะเลลูกองกิเลสไปได้สมความตั้งใจ ความงดงามในวัตรปฏิบัติของท่านจึงได้รับความศรัทธาเลื่อมใสในหมู่พระภิกษุ สามเณรและอุบาสกอุบาสิกามากมายทั่วแผ่นดินไทยและต่างประเทศ

พระลูกศิษย์ของหลวงปู่แต่ละองค์ล้วนมีความวิริยะอุตสาหะในการเจริญภาวนาเพื่อก้าวข้ามวัฏสงสาร ที่ประสบความสำเร็จในอริยมรรค อริยผลจนได้รับความเลื่อมใสศรัทธาจากมวลมหาชนก็มีมากเช่นกัน

แต่ในฉบับนี้ผู้เขียนขอยกตัวอย่างพระลูกศิษย์ของหลวงปู่มั่นที่ได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้มีวัตรปฏิบัติและปฏิปทาที่งดงาม ๒ รูปที่ได้บรรลุธรรมในชั้นอริยเจ้า

อัฐิของท่านทั้ง ๒ ล้วนกลายเป็นแก้วอย่างอัศจรรย์
หลวงปู่ฝั้น อาจาโร, หลวงปู่หลุย จันทสาโร

แต่ละท่านที่ผู้เขียนนำมากล่าวถึงนั้นนอกจากท่านจะเป็นพระ
สุปฏิปันโนแล้วท่านยังได้ทิ้งมรดกอันล้ำค่าไว้ให้ลูกหลานรุ่นหลังได้
อ่านและศึกษาไม่ว่าจะเป็นเรื่องธรรมะและประสบการณ์จากการ
เดินทางท่องเที่ยวจรดงค์ไปตามป่า ตามเขา ถิ่นถ้ำที่เต็มไปด้วย
อันตรายและความลึกลับของป่า

หลวงปู่ฝั้น หลวงปู่หลุย ในช่วงชีวิตที่เกี่ยว กรำในการเจริญ
ภาวนาท่ามกลางอันตรายในป่าดงไม่ว่าจะเป็นเสือโคร่งตัวเท่าม้าเทศ
ออกมาเผชิญหน้าหรือผีเปรต ผียักษ์ทั้งป่าออกมา อาละวาดเล่นงาน
ท่านกลับถือว่าเป็นความโชคดีที่จะได้ครูมาช่วยเคี่ยวกรำจิตไม่ให้
แผ่สายวอกแวกออกไปเที่ยวข้างนอก

การบเจิตให้อยู่กับตัวลงสู่ฐานสมาธิได้ เร็วขึ้น

๒ เรื่อง ๒ รส ที่มีความแตกต่างในการท่องเที่ยวเจริญภาวนา
บางครั้งจำพรรษาที่เดียวกันแต่มีความแตกต่างกัน อาทิ การได้เจอ
กับเสือเจ้าป่า ท่านทั้งสามจะเจอในลักษณะที่ไม่เหมือนกัน เจอ
พญานาค เจอเปรตต่อสุรกาย ก็เช่นกัน

ที่มาของหลวงปู่ทั้ง ๒ ก็แตกต่างกันแม้แต่การฝากตัวเป็นศิษย์
ของพระอาจารย์มั่น ภูริทัตตเถร ก็แตกต่างกัน อย่างหลวงปู่หลุย
หลวงปู่ฝั้นใช้ความพยายามอยู่นานหลายปี

และที่สำคัญท่านทั้ง ๒ ล้วนมีความเลื่อมใสในวัตรปฏิบัติ และปฏิบัติของหลวงปู่มั่นที่สุดจึงพยายามติดตามความเคลื่อนไหวของท่านเสมอมาแต่ก็ผิดหวังที่จะได้ฝากตัวเป็นศิษย์ครั้งแล้วครั้งเล่า ความพยายามของท่านทั้งสอง ในที่สุดก็ได้ฝากตัวเป็นศิษย์สมปรารถนา

อย่างหลวงปู่ฝั้น ท่านใช้เวลาออกติดตามหาเป็นเวลานานถึง ๓ ปี กว่าจะได้ฝากตัวเป็นศิษย์ได้ **หลวงปู่หลุย** เป็นศิษย์ที่โดนดูโดนขับไล่มากที่สุด

อันที่จริงศิษย์ของหลวงปู่มั่นนั้นมีอยู่เป็นจำนวนมาก ล้วนแต่ประสบมรรคผลบนเส้นทางแห่งพระอริยเจ้าทั้งสิ้น แต่ละองค์ล้วนมีเรื่องราวที่ตื่นเต้นระทึกใจ ถ้ามีโอกาสผู้เขียนจะนำประวัติและเรื่องราวของท่านเหล่านั้นมาเล่าให้ท่านทั้งหลายได้ศึกษาหาความรู้

สำหรับฉบับนี้ผู้เขียนขอมอบความดีอันประเสริฐของหลวงปู่ทั้ง ๒ รูปให้ท่านทั้งหลายนำไปศึกษาและเก็บไว้เพื่อเป็นสิริมงคลแก่ท่าน และครอบครัวตลอดไปและตลอดไป...ครับผม

.

อ.อิทธิเวท

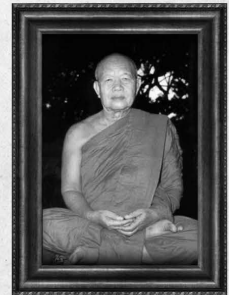

หลวงปู่หลุย จันทสาโร

- ต้นตระกูล... (๑๒) • บันทึกถิ่นกำเนิด... (๑๓)
- เกิดนิมิตมหัศจรรย์... (๑๔) • ผืนสลายของหลวงปู่... (๑๗)
- เปลี่ยนศาสนาประชิดแม่... (๒๐) • เกิดศรัทธาพระรัตนไตร... (๒๓)
- ตื่นกลดกรรมฐาน... (๒๔) • การปฏิบัติต่อครูอาจารย์ (๒๙)
- ปาฏิหาริย์พระบาทบัวบก... (๓๓) • อำนาจบุพเพสันนิวาส... (๓๖)
- ร่วมกองทัพธรรม!!! (๓๙) • สู่ถ้ำแห่งการทรมาน... (๔๑)
- พบแม่ซื้อภิกษุญาสูง... (๔๙)
- พญานาคปรากฏตนที่ถ้ำโพนงาม... (๕๒)
- แอบม้างกายพระอาจารย์ใหญ่... (๕๓)
- ใช้อุบายชาวบ้านมนต์หลวงปู่มน... (๕๗) • เหมือนนกน้อยที่เดียวดาย... (๖๑)
- อัสจรรย์หลวงปู่เฒ่า... (๖๓) • ปาฏิหาริย์ภูบักบิด... (๖๖)
- รุกขอารักขา... (๗๒) • กระต่ายเดินขมจันทร์... (๗๕)
- ธรรมะคนเบื่อเมีย... (๗๘) • สัจลาภญาติโยมก่อนมรณภาพ... (๗๙)

หลวงปู่ฝั้น อาจาโร

- ย้อนรอยอดีตเมื่อวันวาน... (๘๓) • ทำงานราชการ... (๘๔)
- กลับบ้านบะทอง... (๘๖) • ญัตติครั้งแรก... (๘๗)
- พบหลวงปู่ดุลย์... (๙๐) • ติดตามพระอาจารย์ใหญ่... (๙๓)
- ปิดตำนานผีถ้ำพระบด... (๙๔) • เสือโคร่งแม่น้ำโขงไล่ล่า... (๙๗)
- อัสจรรย์พระอาจารย์ใหญ่... (๙๙)
- ธรรมะจากหมาแทะกระดูก... (๑๐๒) • ญัตติเป็นพระธรรมยุต... (๑๐๔)
- แม่นางอ้วกจำเป็น... (๑๐๗) • เฝซญหน้าเสือโคร่ง... (๑๐๘)
- สอนคนให้สู้ผี... (๑๑๐) • โคนซบออกนอกพื้นที่... (๑๑๓)
- วิปัสสนาผิตจิตวิปัสสนา... (๑๑๙) • โดนไล่อีกแล้ว... (๑๒๓)
- นักรถยนต์ครั้งแรก... (๑๒๖) • เหตุเกิดที่ศาลเจ้าพ่อภูตา... (๑๒๗)
- ผีเจ้าเล่ห์อาละวาด... (๑๓๖) • ตาปะขาวธรรมต่อไก่... (๑๓๘)
- แก้อีตองแก้กรรม... (๑๔๕) • ศัตรูกลายเป็นมิตร... (๑๔๗)
- เสือหรือนี้...? (๑๕๐) • หยั่งรู้เหตุการณ์ล่วงหน้า... (๑๕๒)
- เล่าเรื่องพระเชียงตุง... (๑๕๔) • เรียกนกป่าให้มาหา... (๑๕๘)
- ปราบพยศคนขี่เมา... (๑๕๙) • เล่นงานสาวซ่า... (๑๖๐)
- รู้ล่วงหน้าพระธาตุพนมล้ม... (๑๖๒)
- ใช้พลังจิตสู้เครื่องบินทิ้งระเบิด... (๑๖๔)
- ผีกองกอยดงพญาไฟ... (๑๖๗) • ใช้พลังจิตหยุดรถประจำทาง... (๑๗๑)
- ขอลงจากเทวดา... (๑๗๔) • วันละสังขาร... (๑๗๖)

“ภาวนา..กายเปลี่ยว จิตเปลี่ยว
กายวิเวก จิตวิเวก เป็นอย่างไร
แทบไม่ต้องมีใครมาอธิบายให้ฟัง...
กายเปลี่ยว จิตเปลี่ยวจริงๆ”

ศิษย์ที่โดนดูมากที่สุด
หลวงปู่หลุย
จันทสโร

หลวงปู่หลุย จันทสาโร ศิษย์ผู้ใกล้ชิดพระ
อาจารย์มั่น ภูริทัตตเถรอีกรูปหนึ่งที่มีรูปแบบไม่ค่อย
เหมือนพระปฏิบัติรูปอื่นๆ เท่าใดนัก ทั้งการเห็นและ
ลักษณะการเห็นการรู้อาจจะเป็นคนละสถานที่หรือ
ที่เดียวกันแต่ไม่เหมือนกันเพราะคนละวาระ ทั้งเกร็ด
เล็กเกร็ดน้อยในการถืออุคตกรรมฐานไปในที่ต่างๆ
สิ่งที่คุณทั้งหลายเคยสงสัยคาใจ

**ไม่น่าจะมีอยู่ในโลกนี้!
แต่มันมี..?**

...๑๑)

อย่างเรื่องของพญานาค เปเรต วิญญานรุกข-
เทวดา องค์อินทร์และองค์เทพต่างๆ ซึ่งบางท่านยัง
ไม่เชื่อว่ามีจริง ผู้เขียนเองแรกๆ ก็ว่าเป็นเรื่องมงาย
ไร้สาระแต่พอได้ศึกษาจากข้อมูลของระดับพระอริยะ
ผู้อาศัยป่า ถ้าเป็นสถานที่เจริญภาวนาและที่ค้นหา
สังขารมต่างยืนยันด้วยบริสุทธิว่ามีสิ่งเหล่านี้อาศัย
อยู่ในทุกอณูของโลก เพียงแต่ว่าพวกเขาเป็นกาย
ทิพย์ที่ละเอียดอ่อน ยากที่คนธรรมดาจะมองเห็น
ด้วยตาเนื้อ

**นอกจากพระอริยะผู้ทรงศีลทรงธรรม
เท่านั้น**

ต้นตระกูล

กุล

“โยมบิดาคือทำ
คำผอย วรรณกรรม ซึ่ง
ต่อมาได้เข้าพิธีแต่ง
งานกับโยมแม่ คือ
นางกวย อย่างถูก
ต้องตามประเพณี”

ก่อนจะเข้าสู่เรื่องราวประสบการณ์ต่างๆ
ของหลวงปู่หลุย จันทสาโร เราควรจะรู้ประวัติ
ความเป็นมาของท่านก่อน เพื่อความสมบูรณ์
ของเรื่องราว

หลวงปู่ท่านได้บันทึกเกี่ยวกับเรื่องราว
ชีวิตของท่านไว้เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๔๐ หลังจาก
ที่ท่านออกเที่ยวธุดงค์กรรมฐานอยู่ใน
ป่านานกว่าสิบปี ท่านได้หวนกลับมาเยี่ยม

(๑๒... บ้านเกิดโดยได้ปักกลดอยู่ในบริเวณป่าช้าวัดหนองหมากผาง ตำบล
นาอ้อ อำเภอเมือง จังหวัดเลย ท่านจาริกธุดงค์มาจังหวัดเลยครั้ง
นั้นก็เพื่อมาโปรดมารดาคือนางกวย สุวรรณภา ที่มีอายุมากแล้ว
พร้อมกันนั้นท่านยังได้ถามโยมมารดาของท่านเกี่ยวกับประวัติ
ของโยมบิดาว่ามีความเป็นมาอย่างไร โยมมารดาของท่านเล่าให้
ฟังดังนี้

ต้นตระกูลของโยมบิดามาจาก “เมืองแก่นท้าว” ซึ่งเป็นเมืองๆ
หนึ่งรวมอยู่ในแผนที่ประเทศไทยเพิ่งจะถูกแยกออกไปอยู่ในเขต
ประเทศลาวเมื่อปี ร.ศ. ๑๑๒ ตรงกับปีพุทธศักราช ๒๔๓๖ นับถึงวันนี้
ก็เป็นเวลานานถึง ๑๑๙ ปีพอดี

เมืองแก่นท้าว ในปัจจุบันอยู่บนฝั่งแม่น้ำเหือง ตรงข้ามกับ
อำเภอท่าลี่ จังหวัดเลยนี้เอง ถ้าท่านเคยไปอำเภอนาแห้ว อำเภอ
ท่าลี่ก็จะได้สัมผัสกับแม่น้ำเหืองที่จริงเป็นแม่น้ำสายเล็กๆ สายหนึ่ง
กั้นเขตแดนไทย-ลาว ประชาชนสองฝั่งสามารถข้ามไปมาหาสู่กันได้
สะดวก

โยมบิดาของท่านคือท้าวคำฝอย วรรณุต ซึ่งต่อมาได้เข้าพิธีแต่งงานกับโยมแม่คือนางกวย อย่างถูกต้องตามประเพณี หลวงปู่มีน้องร่วมโยมพ่อโยมแม่เดียวกันคนหนึ่งคือ นายสุข วรรณุต (นามสกุลของโยมมารดาคือ สุวรรณภา อันเป็นนามสกุลเก่าแก่ของคนจังหวัดเลย)

บัน ทึกถื่นกำเนิด

เกี่ยวกับการกำเนิดของหลวงปู่ตามที่โยมแม่เล่าให้ฟัง หลวงปู่ได้บันทึกไว้เมื่อปีพุทธศักราช ๒๔๘๐ ดังนี้

...๑๓)

“กำเนิดในท้อง ๑๐ เดือน อยู่กรรมสบายไม่ป่วย เราอยู่ในท้องแม่ แม่สมათานอุโบสถหลวง แรกเกิดคนชอบมาก บิดาฝันได้แก้วเกิดที่แรกรกพันคอ คนอื่นทายว่าจะได้บวช เจ็บท้อง ๑ คืนรุ่งจวนสว่างคลอด อยู่กรรม ๒๑ วัน แม่ใช้น้ำเลี้ยง นอนไว้ที่ไหนก็นอนง่าย ร้องให้แต่อยู่กรรม นอกนั้นไม่ร้องให้

ตกต้นไม้ไม้ไผ่ตายคืนครู่เดียวก็รู้สึกตัว อยู่กรรมหนาวจัด เกิดที่แรกรูปงาม ใครๆ ก็ชอบอุ้ม อยู่ในท้องนั้นใหญ่จนแม่ตำแย แม่ใช้น้ำพันทักท้วงว่า ใหญ่นักจะออกไม่ได้ แม่เลยตกใจ นี่คือพระคุณแม่นี้ เราไม่กล้าสึก เพราะฉลองคุณบิดามารดา ให้เต็มเปี่ยมในชาตินี้..”

หมายเหตุ...บันทึกของหลวงปู่เราไม่ได้ต่อเติมแต่ประการใดๆ ผู้เขียนกราบขออนุญาตนำมาลงทั้งหมดเพื่อความสมจริงของเนื้อหา สาระหลวงปู่หลุยท่านบันทึกแบบเข้าใจเอง รู้เอง คนอื่นได้อ่านบันทึกของท่านจึงสับสนบ้าง

ตระกูลสุวรรณภาเป็นตระกูลที่มั่งคั่งตระกูลหนึ่งในจังหวัดเลย
ดั่งนั้นชีวิตของท่านในวัยเด็กจึงได้รับการประคบประหงมอย่างดี
ญาติพี่น้องรวมทั้งพ่อและแม่ต่างให้ความรักความเอ็นดูมาก

จนกระทั่ง ๔ ปีผ่านไปแม่ก็ให้กำเนิดน้องชายขึ้นมาอีกคนหนึ่ง
ความรักที่เคยมีได้เทไปให้น้องชายผู้เกิดมาใหม่ทั้งหมด แทนที่ท่าน
จะอธิบายท่านกลับคิดว่าน้องชายผู้เกิดมาใหม่เป็นตุ๊กตาเหมือนของ
เล่นมีชีวิตที่จะเล่นด้วยประเดี๋ยวประด๋าวแล้วก็ลงจากเรือนไปหาพวก
เพื่อนรุ่นเดียวกัน โดยท่านจะเป็นหัวใจนำพวกไปเล่นน้ำออกเที่ยว
ทุ่งนาไล่จับตั๊กแตนและชุดแมงกูดจีตามประสาเด็กชนบททั่วไป

(๑๔... เมื่ออายุของท่านได้เพียง ๗ ขวบน้องชายอายุเพียงจะ ๓ ขวบ
สิ่งที่ไม่เคยคิดก็เกิดขึ้นนั่นคือโยมบิดาของท่านคือนายคำฝอย วรบุตร
ได้ถึงแก่กรรมลง ปล่อยให้โยมแม่คอยเลี้ยงดูลูกๆ เพียงลำพัง

การจากไปชั่ววันจันทร์ของโยมพ่อทำให้ทุกคนในครอบครัวไม่
อาจทำใจได้ จิตใจของคนในบ้านมีแต่ความหม่นหมองไม่สดชื่น
แจ่มใสอย่างที่เคยมีในอดีต

ถึงกระนั้นก็ดีโยมแม่ของท่านก็ไม่เคยงดเว้นการเข้าวัดทำบุญ
ตักบาตรพร้อมอุทิศส่วนกุศลไปให้โยมพ่อผู้ล่วงลับและเจ้ากรรม
นายเวรเทวดาทั้งหลายทั้งปวงขอให้เป็นสุขๆ จากกุศลผลทาน

เกิด นิमितมหัศจรรย์

หลังจากโยมพ่อได้จากไปความรื่นเริงบันเทิงใจอย่างที่เคยมี
มาในอดีตมันค่อยๆ เลือนหายไปคนในครอบครัวไม่ว่าจะเป็นพี่สาว
และโยมแม่รวมทั้งน้องชายก็เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน

ที่มีการเปลี่ยนแปลงมากๆ ก็ตอนที่ท่านอายุได้ ๙ ขวบท่านมักจะออกจากบ้านไปนั่งอยู่ริมน้ำแล้วมองสายน้ำที่กำลังไหลไปตามธรรมชาติคนเดียวไปเรื่อยๆ บางครั้งก็จะเห็นน้ำพัดเอาท่อนไม้และใบไม้ที่ปลิวตกลงไปไหลไปด้วย

ท่านจะมองและคิดไม่เหมือนเด็กวัย ๙ ขวบทั่วไปคิดกันท่านมักจะมองว่าน้ำมาจากไหน แล้วมันกำลังไหลไปที่ไหน มีแต่ไหลไปและไหลไปไม่มีหวนกลับมาอีก ทั้งท่อนไม้และใบไม้รวมทั้งสวะที่ไหลไปพร้อมสายน้ำนั้นก็เลยยอมย้อนกลับมาอีก มันไหลไปจนลึบหายไป...

**นี่คือความรู้สึกของเด็กตัวน้อยยังไม่สิ้น
กลิ่นน้ำนมด้วยซ้ำแสดงออกถึงแววแห่งอริยะ**

...๑๕)

แน่นอนครูอาจารย์อาจจะสอนว่า...เวลาและกระแสน้ำไม่เคยรอใครแต่หลวงปู่มิได้คิดในแง่ของเวลาท่านกลับไปคิดเปรียบเทียบกับชีวิตของสัตว์โลกเหมือนกับกระแสน้ำ เกิดมาแล้วก็ล่องผ่านไปทุกวันทุกคืนไม่เคยหยุดนิ่งอยู่กับที่แบบว่าเกิดมาแล้วทำไมไม่หยุดอยู่คนที่เคยพบเห็นคุ้นเคยกันไม่นานก็จากกัน เหมือนท่อนไม้และใบไม้สวะที่ลอยไปกับสายน้ำไปแล้วก็ไปลับ

ดูแต่บิดา ท่านมีแต่ความเมตตา อุ้มเรา ลูกรเรา หัวเราะกับเรา รักเรา ให้อาหารเราท่านก็อยู่กับเราไม่นานท่านก็จากไปแล้ว ชีวิตของสัตว์มนุษย์ช่างน้อยนิดเสียนี้กระไร ชีวิตนี้ช่างไม่มีความเที่ยงแท้แน่นอน เป็นความคิดของเด็กอายุเพียง ๙ ขวบเหมือนอยากจะค้นหาต้นตอของการเกิดและการแตกดับ

แต่ท่านไม่กล้าจะถามใครและเล่าความคิดแบบนี้ให้ใครฟัง
แต่ละวันท่านจะไปนั่งดูกระแสน้ำแล้วก็คิดและคิด รวากับกระแส
น้ำนั้นจะรับรู้ รับฟัง ความคิดของท่าน ท่านบอกว่าเมื่อฟังกระแส
น้ำแล้วมันสงบ มันเย็น มันปลอดโปร่งใจดี

หลวงปู่เองก็ไม่รู้เหมือนกันว่า นั่นเป็นการหันเหจิตเข้าสู่ความ
สงบ และนั่นมันเป็นความคิดในทางธรรมะ การเพ่งดูน้ำที่สงบและ
เย็นนั้น

(๑๖... **ที่จริงก็คือการกรรมฐานโดยอาศัยน้ำเป็น
อารมณ์ อันเป็นโอภากสิณหรือกสิณน้ำนั่นเอง**

ท่านไม่รู้อะไรทั้งสิ้นเพราะท่านยังเป็นเด็ก แต่ก็ชอบมองดูน้ำ
จนจิตสงบแล้วสบาย แล้วในวันหนึ่งขณะที่ท่านนั่งอยู่ริมสะพาน
ข้ามแม่น้ำ ท่านมองจนเพลินคิดไปถึงเรื่องชีวิตต่างๆ อย่างจริงจัง
เกินวัยตัวเองจิตของท่านตกภวังค์วูบลงเกิดเป็นนิมิตมีแสงสว่างสีสวย
คล้ายสายรุ้ง แต่จะต่างกับสายรุ้งตรงที่ไม่เป็นวงโค้งครอบคลุมมา
จากขอบฟ้าเป็นวงกลม

แต่ลำแสงที่เห็นนั้นพุ่งจากน้ำขึ้นไปกลางฟ้าแล้วก็สว่างอยู่
บนนั้นไม่ทอดแสงลงมาแต่อย่างใด ลำแสงระยะตั้นๆ ดูเป็นสีเทาดำ
ไม่สว่าง ส่วนที่สว่างจ้านั้นเริ่มจากตอนกลางขึ้นไป ยิ่งถึงปลายลำแสง
ก็ยิ่งสว่างจ้ายิ่งขึ้นเมื่อเห็นเป็นเช่นนั้นหลวงปู่ตั้งคำถามกับตัวเอง
ทันทีว่า....

“แสงอะไร..?”

ตัวเองถามเองและตอบเองว่า แสงนี้แสดงนิมิตชีวิตเรา ตอน
ต้นไม่สว่างเพราะเราอภัพ บิดาตายตั้งแต่ยังเล็ก ชีวิตจะลำบาก ใน
ช่วงเที่ยงวัน (ท่านบอกว่าทำไมจึงเรียกเช่นนั้นก็ไม่ทราบ) ระยະนั้น
ลำแสงพุ่งขึ้นสูง สูงสุดยอดเป็นช่วงตอนกลางของลำแสงถือเป็นเที่ยง
วันหรือช่วงวัยกลางของชีวิตจะเริ่มเป็นคนมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักของ
คนทั่วไปแสงนั้นไม่ตกลงเลย ความเป็นที่รู้จักของคนทั่วไปก็จะไม่
ลดละลงเลยเช่นกัน

หลวงปู่ท่านก็ไม่ว่าเหมือนกันว่าคิดได้อย่างไรเป็นเด็กแท้ๆ แล้ว
ยังเกิดนิมิตในใจอีกว่าต่อไปจะต้องบวชแบบกรรมฐาน อะไรคือ
กรรมฐานไม่รู้เลย แปลกมากใจมันคิดอย่างนั้นได้อย่างไรไม่ทราบ

ท่านได้มาวินิจฉัยเรื่องนี้ในภายหลังว่า มันคงเป็นนิสสัยวาสนา
ที่เคยสั่งสมอบรมมาแต่ชาติก่อนๆ มาบอกมาเตือนล่วงหน้า นิมิตที่
เกิดขึ้นดังกล่าวนี้ท่านเองก็ได้ใส่ใจและลี้มไปนานต่อมาเวลาอนุสรณ์
ถึงความหลังระหว่างเจริญภาวนาสงบวิเวกอยู่ นิมิตมันผุดขึ้นมาอีก
เป็นการบอกถึงอนาคตภายหลัง มีตัว..ผู้รู้..อยู่กับตัวนานแล้วแต่
ไม่รู้จัก

...(๑๓)

ฝัน สล่ายของหลวงปู่

พูดถึงการเรียนการศึกษาของหลวงปู่ในทางโลกท่านเองก็ไม่ว่า
ว่าตอนเข้าโรงเรียนวัดศรีสะอาดนั้นอายุเท่าใดรู้แต่ว่าเป็นโรงเรียน
ประชาบาลครูอาจารย์ที่มาสอนส่วนมากจะเป็นพระภิกษุที่แก่พรรษา
ภายในวัด หมุนเวียนกันมาสอน ทำให้นิสัยเริ่มเฝื่อนความสงบ เสีย
สวมนต์ของพระสงฆ์สามเณรภายในวัดทุกเช้าเย็นกล่อมเกล่า
จิตใจไปโดยไม่รู้ตัว

ท่านเรียนที่โรงเรียนวัดศรีสะอาด จังหวัดเลยจนกระทั่งจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ยุคนั้นถือว่าอ่านออกเขียนได้สามารถสมัครเป็นครูโรงเรียนประชาบาลได้ เพราะยุคนั้นหาครูที่เรียนสูงกว่านี้ยากพอสมควร

นิสัยของหลวงปู่แม้ท่านจะเป็นคนเงียบแต่ท่านเป็นคนช่างซักช่างถาม และออกความเห็นแสดงความเป็นคนเฉลียวฉลาดออกมาให้ประจักษ์ เหมือนพระหรือครูบา พวกครูและเพื่อนจึงเรียกท่านว่า “บา” แต่ชื่อที่พ่อและแม่ตั้งให้ชื่อ “วอ”

(๑๘... หลังจากเรียนจบชั้นประถมปีที่ ๔ แล้วท่านมีความใฝ่ฝันอยากเดินทางเข้าไปเรียนหนังสือต่อที่กรุงเทพฯ อันเป็นเมืองหลวงเป็นความฝันของเด็กๆ จากชนบททุกคนอยากจะเข้าไปสัมผัสแสงสีซึ่งคนยุคนั้นถือกันว่าใครที่เข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ เป็นบุคคลที่น่ายกย่อง น่านับถือเพราะเป็นผู้มีความเจริญทั้งจิตใจและมีความรู้ประสบการณ์ที่สำคัญมันก็ดี หากเปรียบสมัยนี้ก็จบมาจากเมืองนอกอะไรนั่นแหละ

สิ่งหนึ่งที่โน้มน้าวจิตใจของหลวงปู่อยากเข้าไปเรียนในกรุงเทพฯ คือเพื่อนของโยมพ่อของท่านที่เดินทางมาจากเมือง “แก่นท้าว” พร้อมกันต่างก็รับราชการมีความเจริญก้าวหน้าได้รับบรรดาศักดิ์เป็นถึงขุนหลวง แล้วท่านยังเห็นพวกข้าราชการหลายคนได้รับบรรดาศักดิ์เป็นขุนหลวง และพระยา ซึ่งท่านเหล่านี้มีพื้นความรู้ดีจึงมีความก้าวหน้าในราชการ

การเดินทางเข้าไปเรียนต่อในกรุงเทพฯ ได้นั้นจะต้องเป็นคนที่เพียบพร้อมด้วยฐานะเงินทองเพราะค่าใช้จ่ายจะแตกต่างจากชนบทมากทุกสิ่งทุกอย่างเป็นเงินหมด สำหรับครอบครัวของโยมพ่อโยมแม่หลวงปู่แล้วไม่มีปัญหาเนื่องจากมีฐานะมั่งคั่งร่ำรวย แต่ที่

หลวงปู่หลุยไม่อาจจะเดินทางเข้าไปเรียนต่อในกรุงเทพฯ ได้เพราะ โยมแม่ของท่านไม่ยอมให้ไปด้วยเหตุผลคือโยมพ่อก็จากไปแล้วที่บ้านไม่มีใคร และที่สำคัญมีข่าวบ่อยครั้งคนที่เดินทางเข้ากรุงเทพฯ เป็นไข้ป่าจนเสียชีวิตไปเป็นจำนวนไม่น้อย จึงอดเป็นห่วงไม่ได้ เมื่อแม่ให้เหตุผลเช่นนี้ก็เหมือนได้ปิดประตูการศึกษาในทางโลกลงแล้ว อย่างสนิท

หลวงปู่เล่าว่าแทนที่ท่านจะเข้าใจความรู้สึกของโยมแม่ กลับไปคิดว่าโยมแม่ไม่รัก

ทรัพย์สมบัติก็มีมากมาย เพียงแค่นี้ก็ไม่ยอมเสียเงินค่าเล่าเรียนให้ลูก กลายเป็นวาระระหว่างความคิดของโยมแม่กับความคิดของหลวงปู่ในตอนนั้นสวนทางกันท่านจึงแสดงกิริยาในลักษณะต่อต้านและจะเอาชนะ

...๑๕)

กระทั่งต่อมาจึงเข้าใจความรู้สึกของโยมแม่ว่าที่แท้ที่ท่านไม่ยอมให้ไปเรียนที่กรุงเทพฯ เพราะท่านรักและเป็นห่วงในทุกๆ เรื่อง เพราะเมืองหลวงนั้นมีสารพัดชีวิตคือมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ความปลอดภัยในชีวิตเป็นสิ่งสำคัญ

ต่อมาโยมแม่มองเห็นว่าลูกชายของท่านเป็นคนเฉลียวฉลาด และเป็นคนที่มีความไหวพริบดีจึงพยายามหาทางให้เข้ารับราชการเพื่อความเจริญรุ่งเรืองในอนาคต บังเอิญพี่ชายของหลวงปู่ (สามีของนางบวญ) ได้ย้ายจากจังหวัดเลยไปเป็นสมุหบัญชีสรรพากรที่อำเภอเชียงคาน โยมแม่จึงให้ไปอยู่กับพี่ชายหากมีโอกาสก็ให้ฝากเข้าทำงานราชการด้วย